

Identifikační údaje

Lokalita	Dolní Skorošice - starý hřbitov
Obec	Skorošice
Okres	Jeseník
Kraj	Olomoucký kraj
Katastrální území	Dolní Skorošice, kód: 748447
GPS souřadnice	50° 18' 41.9" 17° 5' 9.7"
Hist. název	Gurschdorf
Výměra	1 939 m ²
Vlastnictví	Obec
Vlastník	Obec Skorošice, č. p. 93, 79065 Skorošice
Stav	Udržovaný v původní podobě
Opuštěno	Ne

Obec Skorošice (něm. Gurschdorf) se nachází v okrese Jeseník, kraj Olomoucký.

První uváděná písemná zmínka o obci z roku 1284 (pod názvem "Wsdarch") není jistá. Pravděpodobný lokátor vsi jménem Skoroš je rovněž zmiňován dříve, v letech 1268-1271, ale v souvislosti s jinými vesnicemi. Spolehlivě se o Skorošicích hovoří až roku 1305 (tehdy se psaly "Scoronsdorph", později též "Goransdorf", z čehož nakonec vzniklo německé Gurschdorf). V každém případě je jejich vznik možné spojit s kolonizační aktivitou vratislavských biskupů na Jesenicku v 13. století.

V době první zmínky zde již byl značný počet polností (60 lánů), zákupní fojtství a kostel; z té doby pochází i zbytky drobného opevnění nad vsí. Zpočátku patřily přímo biskupovi, ale brzy se dostaly k panství hradu Frýdberka. To patřilo v polovině 14. století loupeživým rytířům bratřím Hynkovi a Václavovi Haugvicům, od nichž je nakonec roku 1358 vykoupil vratislavský biskup. K tomuto panství se sídlem ve Frýdberku (dnešní Žulové) pak Skorošice patřily až do konce patrimoniální správy roku 1850.

V 15. století Skorošice částečně zpustly, stejně jako řada jiných vsí v okolí, v následujícím století se však opět zalidnily a staly se největší vesnicí frýdberského panství. Vznikla zde sklárna a u ní dvůr povýšený na svobodný statek, ten však byl brzy rozparcelován.

V 16. století byli obyvatelé luteráni a roku 1599 je připomínán ženatý farář Bartholomäus Rassmann (s ohledem na jiné případy v okolí však jeho manželský stav nemuselo nutně znamenat nekatolictví). Nejpozději tehdy zde existovala i škola. Ve druhé polovině 16. století se také poprvé zmiňuje rozlišování Dolních a Horních Skorošic (Nieder Gurschdorf, Ober Gurschdorf), i když hlavní rozvoj osídlení Horních Skorošic spadá do 17. století.

Za třicetileté války trpěly Skorošice válečným plněním, požáry a morem, zřejmě však přinejmenším kostel a fara byly poničeny méně, neboť ze zdejší farnosti byly spravovány i Žulová, Vápenná, Uhelná a Vlčice. Navíc sem bylo z Javorníku přeloženo římskokatolické arcikněžství, v té době jediné na Jesenicku. To zde zůstalo až do roku 1755, kdy z něj byly v rámci reorganizace církevní správy po rozdělení Slezska vytvořena arcikněžství na Jánském Vrchu a ve Frývaldově (Jeseníku). Naopak zdejší fojtství ztrácelo na významu, zvláště ve srovnání s majetkovým postavením fojta v některých okolních vesnicích. V roce 1713 řádil ve Skorošicích mor.

V 18. a 19. století se obyvatelstvo vedle zemědělství (specialitou bylo zdejší ovocnářství) živilo také domácími přadláctvím. Zvláště když obchod s přízí začala po polovině 18. století provozovat podnikavá rodina Latzelů, staly se Skorošice jeho regionálním střediskem. Kromě toho zde byla významná výroba potaše (roku 1836 šest potašoven) a bělidla. Roku 1833 shořel farní kostel sv. Martina i s farou a musel být postaven nový (dokončen r. 1844). Již v 18. století se jako v jednom z prvních míst na Jesenicku objevilo později tak charakteristické kamenické zpracovávání žuly získávané z místního hadcového lomu (lom byl uzavřen roku 1978).

V meziválečném období pracovala značná část obyvatel v průmyslu v blízké Žulové. Žulu ze skorošických lomů zpracovávaly firmy z okolních obcí. V samotných Skorošicích byla pila na dřevo z místních lesů.

Po druhé světové válce o odsunu německých obyvatel se znovuosídlení Skorošic vleklo a jiné aktivity než zemědělství a lámání kamene prakticky zanikly (lihovar zrušen roku 1948). Obec poklesla na významu a má nyní jen asi třetinu předválečného počtu obyvatel.

V roce 1949 byla ke Skorošicím připojena obec Petrovice a roku 1960 obec Tomíkovice. K 1. lednu 1976 byly Skorošice i s připojenými Petrovicemi a Tomíkovicemi přičleněny k obci Žulová. 23. listopadu 1990 se opět osamostatnily, tentokrát však bez Tomíovic.

Zdroj: Wikipedia

Fotogalerie

Technické fotografie